

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. C. N.**, narozený dne XX. XX. XXXX
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
bytem XX
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2020 č.j. XX

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno (v části týkající se počátku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky, a doby k vycestování) a ve zbylé části potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 11. 2019 č.j. XX, jímž bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění z území členských států EU v délce 3 let.
2. Žalobce v žalobě namítal, že za pouhé tři dny nelegálního pobytu mu bylo uloženo správní vyhoštění v trvání tří let, tedy v délce značně nepřiměřené vzhledem k povaze a délce jeho

provinění. Poukázal na existenci svého soukromého a rodinného života, kdy jeho manželka trvale pobývá v České republice a pracuje zde jako šička. Podotkl, že se ke správnímu orgánu k řešení své pobytové situace dostavil dobrovolně. Řízení mělo být dle jeho názoru překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o správním vyhoštění mu bude bránit v podání nové žádosti o pobytové oprávnění. Podle žalobce jsou závěry správních orgánů nesprávné a nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, na základě jakého dokazování ke svým závěrům dospěly. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ve správním spise je založen opis z žalobcova rejstříku trestů, podle něhož byl žalobce rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 30. 6. 2017 sp. zn. 52 T 10/2016 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 11. 2017 sp. zn. 11 To 132/2017 uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též „trestní zákoník“), za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti let. Dne 16. 8. 2019 byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 9. 9. 2019 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil žalobce a předložil výjezdní příkaz platný do 6. 9. 2019. S žalobcem bylo dne 9. 9. 2019 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců. Při výslechu před správním orgánem I. stupně mimo jiné sdělil, že v roce 2012 přijel do České republiky a od té doby je neustále na jejím území. Věděl, že na základě výjezdního příkazu měl vycestovat nejpozději do 6. 9. 2019, ale nevycestoval, protože na území žije jeho manželka. V domovské zemi má rodiče, sourozence, širší rodinu a dále dvě děti, které nyní žijí u prarodičů. Jeho manželka žijící v České republice je na něm závislá citově, finančně ne. Žalobcova manželka při výslechu před správním orgánem I. stupně mimo jiné uvedla, že do ČR přicestovala poprvé v roce 2007 a naposledy v roce 2016, od té doby je zde. Pracuje jako švadlena. Po šesti měsících pobytu manžela ve vězení nezvládala výchovu, tak své děti poslala do Vietnamu do péče své matky, nyní již děti nemají povolen pobyt na území ČR. V současné době připravuje, aby její dvě děti přijely do ČR, bez svého manžela by to nezvládla. Ona chodí do práce a její manžel (žalobce) se stará o domácnost.
5. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 10. 2019 č. ZS50652 je vycestování žalobce do Vietnamu možné. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 27. 11. 2019 č.j. KRPA-318218-33/ČJ-2019-000022-SV bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění z území členských států EU v délce 3 let. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 6. 8. 2020 č.j. CPR-4119-3/ČJ-2020-930310-V240, kterým drobně pozměnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ve zbylé části toto rozhodnutí potvrdil.
6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
8. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
9. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
10. V napadeném rozhodnutí žalovaný (viz str. 4) shrnul, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2007. V roce 2016 byla pravomocně zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, čímž žalobce ztratil pobytové oprávnění na území ČR. Od 14. 12. 2015 do 16. 8. 2019 byl umístěn ve věznici z důvodu páčání trestné činnosti v oblasti nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, za což byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti let. Za necelý měsíc poté, co byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody (dne 16. 8. 2019), se dopustil dalšího porušení zákona o pobytu cizinců, kdy neakceptoval vydaný výjezdní příkaz a neopustil území České republiky. Tyto skutečnosti nezpochybnil ani žalobce ve své žalobě.
11. Městský soud v Praze poukazuje na skutečnost, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo nejen proto, že na území České republiky pobýval neoprávněně po dobu tří dnů, nýbrž i s přihlédnutím k předchozímu intenzivnímu porušování právních předpisů, tj. spáchání zvláště závažného zločinu výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti let. Žalobcovo dosavadní jednání představuje natolik závažné (a nikoliv ojedinělé) porušování právního řádu České republiky, že veřejný zájem na tom, aby se na jejím území zdržovali pouze cizinci, kteří jsou k tomu ze zákona oprávněni, převáží nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce a jeho zájmem setrvat na území České republiky. Správní vyhoštění proto soud nepovažuje za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
12. Soud podotýká, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č.j. 3 Azs 11/2019-47, bod 17).
13. Obstát nemůže ani žalobcova námitka porušení práva na ochranu soukromého a rodinného života zaručeného mimo jiné čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

5. 3. 2020 č.j. 6 Azs 272/2019-28: „Dle názoru stěžovatele brání jeho správním vyhoštění skutečnost, že na území České republiky žije jeho manželka a syn, kteří zde mají povolen trvalý pobyt. Nejvyšší správní soud se stěžovatelem souhlasí v tom, že nucené vycestování z České republiky a s ním spojený zákaz opětovného vstupu po určitou dobu bude představovat zásah do jeho soukromého a rodinného života. Avšak s ohledem na další okolnosti případu neshledal nic nesprávného na závěru krajského soudu, že nepůjde o nepřiměřený zásah, který by bránil vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. V tomto směru Nejvyšší správní soud poukazuje v prvé řadě na to, že ačkoli stěžovatel v České republice pobývá od konce roku 2008 (jak vyplývá ze správního spisu), neovládá český jazyk a, jak ve správním řízení sám uvedl, nevytvořil si zde žádné společenské či kulturní vazby. Vzhledem k tomu, že manželka i syn stěžovatele jsou vietnamské národnosti, oba ve Vietnamu dlouhou dobu žili, ovládají vietnamský jazyk a znají tamní společnost a kulturu, je možné po nich požadovat, aby stěžovatele následovali do Vietnamu. V případě, že by manželka a syn stěžovatele tuto variantu odmítli, mohou stěžovatele ve Vietnamu navštěvovat. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že dopady nuceného odloučení mohou zmírnit prostředky dálkové komunikace, které by stěžovateli umožnily zůstat s rodinou v každodenním kontaktu. Žalovaný dostatečně odůvodnil, že stěžovatelova nepřítomnost by neměla závažné důsledky ani pro podnikání jeho manželky v České republice (neboť byla schopná obchod vést bez stěžovatelovy pomoci již v době, kdy byl stěžovatel ve vazbě).“

14. Závěry shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu jsou do značné míry použitelné i v nyní posuzovaném případě – v České republice pobývá pouze manželka žalobce, jejich dvě děti žijí ve Vietnamu. Povinnost žalobce vycestovat z České republiky a s ní spojený zákaz opětovného vstupu bude představovat zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebude se však jednat o zásah nepřiměřený. Ačkoliv žalobce pobývá v ČR již několik let, neovládá český jazyk a, jak sám uvedl ve správním řízení, nevytvořil si zde žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby. Vzhledem k tomu, že žalobcova manželka je vietnamské státní příslušnosti a značnou část života žila ve Vietnamu, ovládá vietnamský jazyk a zná tamní společnost a kulturu, je možné po ní požadovat, aby žalobce do Vietnamu následovala – to platí tím spíše, když ve Vietnamu žijí obě jejich děti. Dopady případného odloučení pak mohou zmírnit prostředky dálkové komunikace, které by žalobci umožnily zůstat s manželkou (setrvá-li ona v České republice) v každodenním kontaktu. Žalobce navíc, jak plyne z průběhu správního řízení, není ekonomicky aktivní a živí ho manželka (stejně tak byla jeho manželka ekonomicky aktivní po dobu žalobcova pobytu ve věznici), soud proto nevnímá jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, vrátí-li se žalobce za dalšími členy své rodiny včetně svých dětí do země původu, kde bude moci vykonávat i výdělečnou činnost.
15. Soud podotýká, že Listina základních práv a svobod ani mezinárodní smlouvy, jimiž je Česká republika vázána, jí neukládají všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č.j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 17. 9. 2010 č.j. 2 Azs 14/2010-96 či ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65; tato rozhodnutí se sice týkají primárně mezinárodní ochrany, přdestřený výklad čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod však lze aplikovat obecněji, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020 č.j. 6 Azs 272/2019-28, bod 14). Žalobce namítal, že mu bude v podstatě znemožněno podat si novou žádost o pobytové oprávnění, neboť bude po dobu tří let v evidenci nežádoucích osob. To Městský soud v Praze připouští, avšak podotýká, že to je přirozeným důsledkem správního vyhoštění. Jestliže žalobci bylo uloženo správní

vyhoštění, pochopitelně po dobu, na kterou mu bylo uloženo, nebude moci získat nové pobytové oprávnění. Z výše uvedených důvodů ovšem soud tento postup správních orgánů, které k uložení správního vyhoštění přistoupily, neshledal nepřiměřeným.

16. Ze shora vyložených důvodů soud neshledal důvodnou námitku nepřiměřeného zásahu do žalobcova práva na ochranu soukromého a rodinného života.
17. Stejně tak nelze přisvědčit ani námitce žalobce o tom, že mu měla být uložena toliko povinnost opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. K tomu lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019 č.j. 1 Azs 131/2019-23, který se sice týkal dříve účinné právní úpravy, zejména § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, jeho závěry však lze nepochybně vztáhnout i k předmětnému a podobně konstruovanému ust. (v němž je pouze stanovena delší maximální doba správního vyhoštění) § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. téhož zákona, ve znění účinném od 31. 7. 2019: „*Krajský soud správně uvedl, že uvedené ustanovení neponechává správním orgánům prostor pro uvážení, zda cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Cizinci, který není oprávněn pobývat na území ČR, lze uložit povinnost opustit území ČR (kterého se stěžovatel domáhá ve své kasační stížnosti) pouze za předpokladu, že u něj nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců], tedy že by toto opatření představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince....*“ Vzhledem k tomu, že uložení správního vyhoštění žalobci nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, soud uzavřel, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců namísto správního vyhoštění. Správní orgány tedy neměly prostor pro uvážení, zda žalobci uloží správní vyhoštění, či nikoliv. V případě žalobce tak bylo uložení správního vyhoštění plně namístě.
18. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32. K tomu v souzené věci nedošlo. Byť žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání tří let uložena v relativně vysoké výměře 60 % maximální zákonem stanovené (pětileté) doby dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců, s ohledem na žalobcovo shora popsání intenzivní porušování právních předpisů soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž nejsou důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
19. Soud závěrem uvádí, že z napadeného rozhodnutí (viz str. 3-4) i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz str. 3) je zřejmý výčet podkladů, z nichž správní orgány při svém rozhodování vycházely; nelze proto přisvědčit žalobci, který v žalobě namítal opak. Z obou rozhodnutí je zřejmé, k jakým skutkovým zjištěním správní orgány dospěly, jakož i jaké právní závěry na jejich základě přijaly, přičemž tyto právní závěry byly řádně a srozumitelně odůvodněny. Obě rozhodnutí jsou logicky a přezkoumatelně odůvodněna a soud se se závěry správních orgánů plně ztotožňuje.
20. S ohledem na shora uvedené neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, a žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. října 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně